

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4Co/385/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7505207239
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7505207239.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Gizely Majerčákovej vo veci žalobcov 1. N. D., Z. X. D. D., B. H. H. XXX, zastúpených JUDr. Rudolfom Žiklom, advokátom, Košice, Tichá 18, proti žalovaným 1. D. M. Z. X. J. M., B. H. H. XXX, zastúpeným JUDr. Ladislavom Šebökom, advokátom, Košice, Michalovská 43, o zaplataenie 24.430,72 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných proti rozsudku 6C/106/2005-199 z 12.3.2014 Okresného súdu Košice-okolie

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej vyhovujúcej časti a vo výroku o trovách konania.

Žalobcom v 1. a 2. rade sa prisudzuje náhrada trov odvolacieho konania vo výške 403,34 €, spočívajúca v trovách právneho zastúpenia a žalovaní v 1. a 2.rade sú povinní ju zaplatiť spoločne a nerozdielne JUDr. Rudolfovi Žiklovi, advokátovi, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa rozsudkom 6C/106/2005-144 zo 7.11.2012 žalobu o zaplataenie sumy 24.430,72 € a úroku z omeškania vo výške 13 % ročne zo sumy 24.430,72 € od 30.7.2004 do zaplataenia zamietol a žalobcov v 1. a 2.rade zaviazal nahradiť žalovaným v 1. a 2.rade trovy právneho zastúpenia vo výške 3.065,50 € na účet ich právneho zástupcu do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v Košiciach rozhodujúci o odvolaní žalobcov uznesením 11Co/59/2013-176 z 11.11.2013 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že odôvodnenie napadnutého rozsudku neobsahuje potrebné náležitosti a nezodpovedá požiadavkám riadneho odôvodnenie rozhodnutia, ako aj to, že nesprávne posúdil otázku dôkazného bremena na strane účastníkov v spore.

Súd prvého stupňa rozsudkom 6C/106/2005-199 z 12.3.2014 (t.j. teraz preskúmaným rozsudkom) zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade sumu 24.430,72 € a úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 24.430,72 € od 31.7.2004 do zaplataenia, ako aj nahradiť

im trovy konania vo výške 1.221,54 € titulom súdneho poplatku zo žalobného návrhu, vo výške 1.465 € titulom súdneho poplatku za odvolanie a vo výške 4.208,89 € titulom trov právneho zastúpenia, všetko na účet ich právneho zástupcu, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, pričom v prevyšujúcej časti žalovaných úrokov z omeškania žalobu zamietol.

Vychádzal zo žaloby, ktorou sa žalobcovia v 1. a 2. rade domáhali voči žalovaným v 1. a 2. rade zaplata sumy 24.430,72 € s 13 % úrokmi z omeškania ročne od 30.7.2004 do zaplata, titulom nevrátenej pôžičky. Vzal do úvahy obranu žalovaných v 1. a 2. rade, ktorí namietali, že žalobca v 1. rade finančné prostriedky požičal ich synovi H. M. a nie im, a navyše zmluva o pôžičke je podľa nich absolútne neplatná, pre nejasnosť, neurčitosť a to, že bola urobená pod nátlakom. Poukázal na svoje predchádzajúce rozhodnutie zo dňa 7.11.2012 a na uznesenie Krajského súdu v Košiciach 11C/59/2013-176 z 11.11.2013. Podrobne ďalej reprodukoval obsah výpovedí účastníkov a svedkov H. M. a Ž. M.. Z vyšetrovacieho spisu OR PZ Košice - okolie, odboru skráteného vyšetrovania Úradu justičnej a kriminálnej polície sp. zn.: ORP-1066/1-OSV-KS-2005 zistil, že žalovaní v 1. a 2. rade a ich syn H. M. podali dňa 22.6.2005 trestné oznámenie vo veci trestného činu vydierania, avšak uznesením Okresnej prokuratúry Košice-okolie z 8.9.2005 sp.zn. 1Pv/569/05, právoplatným 23.9.2005 bolo trestné stíhanie vo veci trestného činu vydierania, ktorého sa mal dopustiť žalobca v 1. rade zastavené, pretože bolo nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa trestné stíhanie viedlo. Z jednostranného písomného právneho úkonu žalovaných označeného ako „zmluva o pôžičke“ z 30.7.2003 mu vyplynulo, že žalovaní svojimi podpismi overenými 4.8.2003 u notára potvrdili, že žalobcovia im dňa 30.7.2003 zapožičali finančnú hotovosť 736.000,- Sk (24.430,72 eur) a túto sa zaviazali vrátiť jednorazovo v hotovosti do 30.7.2004. Reprodukoval tiež obsah listín predložených žalovanými označených ako „zmluva o zapožičaní finančnej hotovosti“ z 1.8.2000 a z 30.1.2001 s dodatkom vpísaným 09.12.2002. Právne vec posúdil podľa § 657 a § 658 ods. 1 Obč.zákonníka a charakterizoval všeobecné znaky zmluvy o pôžičke. Mal za to, že žalobcovia uzavretie zmluvy o pôžičke, odovzdanie predmetu pôžičky a dobu splatnosti preukázali účastníckou výpoveďou žalobcu v 1. rade a jednostranným písomným prehlásením žalovaných z 30.7.2003, pričom pri posudzovaní dôkazného bremena vychádzal z právneho názoru vysloveného už vo veci Krajským súdom v Košiciach. Dospel k záveru, že žalovaní v konaní neunesli dôkazné bremeno a nepreukázali tvrdenie, že od žalobcov sumu 736.000,-Sk neprevzali. Tvrdenie žalovaných, že vyhlásenie zo dňa 30.7.2003 podpísali v tiesni, pod psychickým a fyzickým nátlakom žalobcu, považoval za účelové a nepreukázané vykonaným dokazovaním, keď žalovaní a ich syn H. M. dňa 1.8.2005 aj pred orgánom činným v trestnom konaní uviedli, že vyhrážky žalobcu sa nenaplnili a nemali z nich strach. Písomné prehlásenie z 1.8.2000 predložené žalovanými vyhodnotil tak, že ide len o ich jednostranný úkon, podpísaný výlučne nimi a skutočnosti v ňom uvedené neboli osvedčené. Posudzoval aj listinný dôkaz z 30.1.2001 a v súvislosti s ním uveril žalobcovi, že strojom písaný text listiny označený ako zmluva o zapožičaní finančnej hotovosti dodatočne dopísali žalovaní na jeho jednostranný písomný prejav. Výpoveď svedka H. M. o neposkytnutí pôžičky vyhodnotil ako nedôveryhodnú s poukazom na jeho blízky príbuzenský vzťah k žalovaným (syn). Uveril teda žalobcom, že poskytli žalovaným pôžičku v žalovanej výške, nakoľko ich tvrdenie je podporované aj písomným prehlásením žalovaných o uzavretí zmluvy o pôžičke z 30.7.2003. Vzhľadom na uvedené žalobe vyhovel a okrem istiny zaviazal žalovaných zaplatiť žalobcom aj úroky z omeškania vo výške 9 % ročne od 31.7.2004 do zaplata a v prevyšujúcej časti žalovaných úrokov z omeškania žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p. a žalobcom, ktorí mali neúspech v pomerne nepatrnej časti žalovaných úrokov z omeškania priznal náhradu účelne vynaložených trov konania, spočívajúcich v zaplatenom súdnom poplatku a v trovách právneho zastúpenia 4.208,89 eur za 11 uskutočnených úkonov právnej služby.

Rozsudok napadli včas podaným odvolaním žalovaní v 1. a 2. rade, navrhli ho zmeniť a žalobu zamietnuť. Citovali skutkové zistenia a závery obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku a tento považovali za nesprávny. Podľa ich názoru nebol v konaní predložený žiadny doklad o prevzatí peňazí a v procesnej právnej teórii ustálenej právnej praxi je prijatá zásada, že nie je možné dokazovať negatívnu skutočnosť, napr., že niečo neexistuje, že sa niečo nestalo alebo aj to, že peňažný nárok nebol zaplatený a takúto negatívnu skutočnosť je možné vyvrátiť dôkazom o opaku, napr., že sa určitá skutočnosť stala. Žalobcovia dokazujú existenciu nároku preukázaním titulu tohto nároku a na druhej strane môžu žalovaní pri svojej obrane vyvrátiť tvrdenie žalobcov o existencii právneho titulu, čo v ich prípade znamená neplatnú zmluvu o pôžičke. Za zaujímavé označili, ako prvostupňový súd zmenil svoj názor na prejednávajúcu vec, hoci sa musel riadiť názorom odvolacieho súdu. V rozpore so základnými procesnými zásadami preniesol na nich dôkazné bremeno a konštatoval skutkové zistenia, ktoré nemali oporu vo vykonanom dokazovaní. Trvali na tom, že ich syn H. M. v dôsledku podnikateľskej činnosti zostal žalobcovi v 1. rade dlžný sumu cca 120.000,-Sk a keďže žalobca vedel, že u ich syna ako nemajetného neuspje, obrátil sa na nich s tým, že oni musia podpísať fiktívnu zmluvu o pôžičke. Vyhrážal sa im pritom fyzickou likvidáciou ich syna, jeho manželky a ich detí. Uverili, že jeho hrozby sa môžu naplniť, a preto

predložené dokumenty podpísali. Tieto právne úkony sú podľa nich absolútne neplatné. Ich syn svoj záväzok voči žalobcovi v 1.rade splnil v mesiaci september v roku 2004, kedy doplatil istinu a navyše aj úroky z omeškania. Mali za to, že predmetný právny úkon neurobili slobodne, lebo k prejavu vôle boli prinútení určitými skutočnosťami, bez ktorých by k takému úkonu vôbec nepristúpili, čo vedie k jeho absolútnej neplatnosti.

Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných navrhli rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť a priznať im náhradu trov právnej pomoci v odvolacom konaní. Z doteraz realizovaného dokazovania pokladali za nesporné, že žalovaní nezvládli dôkazné bremeno, ktoré ich ťažilo v súvislosti s ich tvrdeniami, že si od nich nič nepožičali. Zdôraznili, že konanie je vedené už 9 rokov a počas tejto dlhej doby žalovaní nevyprodukovali žiaden relevantný dôkaz, z ktorého by bolo možné dovodiť pravdivosť ich tvrdení o neexistencii dlhu. Naopak žalovaní dodnes nevedeli logicky a bezsporovo vysvetliť a dôkazne podložiť, prečo vlastne podpísali prehlásenie o prevzatí sumy 24.430,72 €, a to navyše na notárskom úrade, ak na druhej strane sa snažia súdu nahovoriť, že od žalobcov žiadne financie neprevzali. Jednoznačne boli toho názoru, že v súlade so starou zásadou rímskeho práva „kto tvrdí, dokazuje“, dôkazné bremeno vo vyššie naznačovaných skutočnostiach a okolnostiach prípadu ťaží práve žalovaných. Na druhej strane oni jednoznačne a bezsporovo produkovali dôkaz a síce potvrdenie z 30.7.2013 (správne 2003), na ktorom podpisy žalovaných boli overené u notára. O snahe žalovaných svojím konaním všemožne oddialiť definitívne rozhodnutie vo veci s jasným zámerom podľa možnosti požičanú sumu nevrátiť svedčí aj fakt, že počas konania viackrát zmenili svoju obranu. Pôvodne tvrdili, že nerozumeli tomu, čo podpisujú, neskôr tvrdili, že konali pod nátlakom a dokonca voči žalobcovi v 1.rade „vyfabrikovali“ trestné stíhanie, ktoré bolo zastavené. Žalovaným pritom táto taktika ťahania času vychádza, a to na ich škodu, kedy financie naliehavo potrebujú, a to z dôvodu, že sú toho času bez práce a vyživujú a opatrujú imobilného a zdravotne ťažko postihnutého syna. Poukázali i na pôvodne nadštandardné susedské vzťahy so žalovanými, ktoré sa zhoršili až potom, ako od nich žiadali dlh vrátiť, pričom žalovaní sa ako dlžníci aj správali - sľubovali vrátenie dlhu a chystali sa predať za účelom získania peňazí záhradu. Logické je sa pýtať, či by sa takto správali osoby, ktoré nie sú vôbec nič dlžné.

Rozsudok v jeho zamietavej časti odvolaním napadnutý nebol a nebol preto ani predmetom preskúmania.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak

- a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,
- b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a O.s.p. bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,
- c) ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania,
- d) to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa odseku 2 cit. ust. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keďže v posudzovanej veci nejde ani o jeden z prípadov uvedených v § 214 ods. 1 O.s.p., za dodržania podmienok podľa § 156 ods. 3 O.s.p., keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, prejednal vec v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok je z hľadiska žalovanými v odvolaní uplatnených odvolacích dôvodov vecne správny, preto ho podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Súd prvého stupňa na podklade vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobcovia poskytli žalovaným pôžičku 24.430,72 € a tieto peniaze napriek uplynutiu lehoty splatnosti nevrátili. S týmto názorom možno súhlasiť.

Podľa § 657 Obč.zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Zmluva o pôžičke je tradične považovaná - ako z toho správne vychádzal súd prvého stupňa - za zmluvu reálnu, teda že ku zmluve o pôžičke nedochádza len na základe dohody strán, ale aj skutočným odovzdaním predmetu pôžičky dlžníkovi.

V sporovom konaní, pre ktoré platí zásada dispozičná a prejednacia, je zásadne vecou účastníkov konania tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení (§ 101 ods. 1, § 120 ods. 1 O.s.p.), pretože v sporovom konaní stoja strany proti sebe a majú opačný záujem na výsledku konania, povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť zaťažuje každú zo sporových strán v úplne inom smere. Každá zo sporových strán musí v závislosti na hypotéze právnej normy tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy, na základe ktorých bude môcť súd rozhodnúť v ich prospech (bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno). Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie prípadné nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú aj toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, avšak hodnotenie vykonaných dôkazov súdom smerovalo k záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon tu vymedzuje tzv. dôkazné bremeno (§ 120 ods. 1 O.s.p.) ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, keďže je určované výsledkom vykonaného dokazovania. Procesný zmysel dôkazného bremena vyniká predovšetkým v takej dôkaznej situácii, keď aktívni účastníci bezozbytku splnili svoju povinnosť tvrdenia, aj povinnosť dôkaznú. Jeho pravým cieľom je umožniť súdu vydať rozhodnutie aj v tých prípadoch, kedy určitá skutočnosť, v spore podstatná, nebola (v zmysle, že spravidla ani byť nemohla) dokázaná, teda v prípadoch, kedy výsledok hodnotenia dôkazov neumožňuje súdu prijať ani záver o pravdivosti tejto skutočnosti, ale ani záver o tom, že by bola nepravdivá. Aj v týchto prípadoch (tzv. dôkaznej núdze) musí súd rozhodnúť v neprospech toho účastníka, v ktorého záujme bolo podľa hmotného práva preukázať tvrdenú skutočnosť.

Z hypotézy hmotnoprávnej normy uvedenej v ust. § 657 Obč.zákonníka, ktorá vymedzuje obsah povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti veriteľa vyplýva, že v spore o vrátenie požičaných peňazí má žalobca ako veriteľ bremeno tvrdenia, že so žalovaným dlžníkom uzavrel zmluvu o pôžičke, že dlžníkovi predmet pôžičky odovzdal a že dlžník požičané peniaze riadne a včas nevrátil. Z tohto bremena tvrdenia potom pre veriteľa (žalobcu) vyplýva dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie tvrdenia, že zmluva o pôžičke bola uzavretá a že na základe nej odovzdal žalovanému finančné prostriedky. Ak neunesie veriteľ (žalobca) bremeno tvrdenia alebo dôkazné bremeno v tomto smere, musí rozhodnutie súdu vyznieť v jeho neprospech a súd sa už nemusí ďalej zaoberať pravdivosťou tvrdení, ktoré sú súčasťou procesnej obrany žalovaného dlžníka a za týmto účelom vykonávať dokazovanie.

Súd prvého stupňa správne vychádzal z predpokladu, že bremeno tvrdenia nesie v prípade sporu o vrátenie pôžičky veriteľ, na ktorom je, aby preukázal, že k uzavretiu zmluvy o pôžičke došlo, že dlžníkovi predmet pôžičky odovzdal a že tento predmet pôžičky riadne a včas nevrátil.

Možno prisvedčiť žalobcom, že písomnosť datovaná 30.7.2003, označená ako „zmluva o pôžičke“ podporuje ich tvrdenie o prevzatí pôžičky žalovanými. Predmetný právny úkon predstavuje jednostranné

prehlásenie žalovaných, ako dlžníkov, o potvrdení uzavretia zmluvy o pôžičke rovnakého dňa, t.j. 30.7.2003.

Podľa textu prehlásenia ním žalovaní potvrdili, že si dňa 30.7.2003 „zapožičali“ finančnú hotovosť v sume 736.000,-Sk a zaviazali sa ju vrátiť do 30.7.2004 jednorazovo v hotovosti. Z textu prehlásenia tak jednohlasne vyplýva, že žalovaní deklarovali ku dňu 30.7.2003 svoj záväzok voči žalobcom, vyplývajúci zo zmluvy o pôžičke. Predmetnú listinu obaja žalovaní vlastnoručne podpísali dňa 4.8.2003 na notárskom úrade JUDr. Viery Ogurčákovej a tak o pravdivosti podpisov žalovaných nemožno pochybovať a tieto boli úradne overené. Skutočnosť, že žalovaní listinu označenú ako „zmluva o pôžičke“ podpísali svedčí pre záver, že predmet pôžičky od žalobcov prevzali. Pokiaľ by totiž predmet pôžičky od žalobcov neprevzali, bolo by celkom nelogické, aby podpísali listinu obsahujúcu ich prehlásenie o „zapožičaní“ (prevzatí) peňazí. Účastníci zmluvu o pôžičke uzavreli v rámci zmluvnej voľnosti, kedy im aj text prehlásenia musel byť v dobe ich podpisu známy; prehlásenie ako prejav svojej skutočnej a slobodnej vôle následne po spísaní podpísali pred notárom. Za daného skutkového stavu veci odporuje pravidlám logického myslenia uveriť bez ďalšieho obrane žalovaných, že predmet pôžičky od žalobcov neprevzali, resp. vyvodzovať, že prehlásenie žalovaných s ich overenými podpismi nie je dostačujúcim dôkazom pre existenciu naplnenej zmluvy o pôžičke. Účastníkom občianskoprávných zmluvných vzťahov by malo byť naopak umožnené spoľahnúť sa na to, že celkom zrejmý obsah ich zmluvných dojednaní nemôže byť vyvrátený na základe jeho jednoduchého popretia zo strany účastníka, ktorý nechce niesť následky porušenia povinnosti zo zmluvného vzťahu (napr. nechce byť nositeľom povinností založených zmluvným vzťahom). Ako uviedol odvolací súd už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, opačný výklad by viedol aj k závažnému narušeniu princípu istoty vo vzťahoch veriteľov a dlžníkov, keď nároky veriteľov, hoci aj vychádzajúce zo zmlúv, či prehlásení s podpismi dlžníkov úradne overenými by mohli byť jednoduchým negovaním popierané.

Súd prvého stupňa sa dostatočne vysporiadal aj s dokladmi, predkladanými žalovanými a s jeho závermi sa stotožňuje aj odvolací súd. Osobitne je potrebné upozorniť i na obsah výpovede žalovaného v 1.rade (zápisnica o pojednávaní zo 17.3.2006 na č.l 45-51), ktorý doslova uviedol. „V roku 2003 prišiel za nami navrhovateľ s vypracovanou zmluvou o pôžičke, ide o zmluvu zo dňa 30.7.2003, ktorú sme spolu s manželkou podpísali, pričom sme vedeli, čo podpisujeme, a išlo o vrátenie sumy vo výške 736.000,-Sk, ktorú sme sa zaviazali vrátiť do 30.7.2004. My sme boli toho názoru, že táto suma sa vráti, že predáme záhradu a časť tejto sumy mu vráti aj syn. Išli sme k notárovi a na predmetnej zmluve boli overené naše podpisy. Pri samotnom podpise zmluvy nebol vyvíjaný na nás žiadny nátlak.“ Teda aj zo strany samotného žalovaného v 1.rade bolo potvrdené, že pri podpise prehlásenia na žalovaných nebol vyvíjaný žiadny nátlak. Navyše aj v trestnom konaní, iniciovanom žalovanými, ktoré bolo zastavené, žalovaní uviedli, že vyhrážky žalobcu v 1.rade sa nenaplnili a nemali z nich strach. V konečnom dôsledku však vyhrážky žalobcov voči žalovaným žiadnym spôsobom ani preukázané neboli. Žalovaní počas celého konania neprodukovali žiadne dôkazy nasvedčujúce tomu, aby predmetný právny úkon bol neplatný z dôvodu neslobody ich vôle, či iných skutočností.

Vzhľadom na uvedené je rozsudok súdu prvého stupňa vecne správny a bolo potrebné ho potvrdiť.

V odvolacom konaní mali úspech žalobcovia, preto im bola priznaná náhrada trov konania pozostávajúca z trov ich právneho zastúpenia (§ 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p.). Náhrada trov patrí za 1 úkon právnej služby advokáta JUDr. Rudolfa Žiklu a to za písomné vyjadrenie k odvolaniu z 21.7.2014 v uplatnenej tarifnej odmene 403,34 € (vyhláška č. 655/2004 Z.z.).

Rozhodnutie prijaté senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.